

DankMAARheid

Voor mijzelf en voor velen was en is het een terrein waar je nooit mee te maken hebt als je er niet midden in zit: hulpmiddelen voor gehandicapten.

En als je erin moet gaan verdiepen dan is het even slikken als je hoort wat alles kost en hoe de aanvraagprocedures zijn. Maar tegelijkertijd is het enorm fijn dat we in Nederland wonen en er hulp en vergoedingen/verzekeringen zijn voor deze grote uitgaven. Om een voorbeeld te geven. Na de echtscheiding ging de verzekering na 3 maanden brieven schrijven akkoord met een tweede vergoedde bedstee van ruim 7500,- euro zodat Daan bij zowel bij zijn moeder als bij zijn vader veilig kon slapen. Dit was een vergoeding die ik nooit als vanzelfsprekend zal nemen.

Dankbaarheid is het enige woord dat overblijft na de onderhandeling over de vele onbetaalbare hulpmiddelen die wij als zorgfamilie nodig hebben. Een klacht over de verhoging van de zorgpremie zal je ook niet van me horen aangezien we niet zonder kunnen. In de Verenigde Staten hadden we diep in de schulden gezeten of bij Oprah in de show. Maar.....

Hoe kan het dan zijn dat ik elke keer als ik bij specialisten kom, alle zeilen bij moet zetten om het te snappen en mee te denken om vervolgens op, nooit eerder (door de specialist) genoemde opties, te komen? Elke keer moet ik me zelf gaan verdiepen en google me suf op zoek naar maatwerk, omdat het maatwerk dat ik voorgesteld krijg bijna nooit het maatwerk is wat Daan nodig heeft.

Gelukkig ben ik een sneldenkende man, best leuk opgeleid met een veeleisende baan en ik lees veel boeken. Ik maak mij wel eens zorgen om de ouders die misschien wat minder assertief zijn. Want wat moet je vaak meedenken met de specialist. Elke keer staan we in een showroom of hebben we een intakegesprek en krijgen we een voorstel en de opmerking te moeten vertrouwen op de expertise en gaan bij ons de wenkbrauwen omhoog. Als je bijvoorbeeld een "aflevermoment" hebt en niets blijkt veilig of op maat voor je zoon dan kom je als ouder in het dilemma: je bent dankbaar dat je het krijgt en tegelijkertijd schieten de tranen in je ogen dat maatwerk ronduit onveilig is of niet eens past bij je zoon, dat de ellenlange dossiers die er zijn amper worden gelezen maar wel elke keer opnieuw moeten worden ingediend. We zijn allemaal een onderdeel van de zorg, maar waar wordt er nog met grote zorg gewerkt? Begrijp me goed: ik ben zo blij dat de zorg er is, maar waarom is de uitwerking vaak zo slecht?

Vaak denk ik mee om de aanvragen zo praktisch en financieel aantrekkelijk te doen. Graag maak ik gebruik van tweedehands mits het past. Graag google ik mee en als laatst: graag bestel ik de ene leuke kleur met stoere bandjes om het "gehandicapten-vervoer" niveau eraf te halen.

Oprecht dankbaar ben ik. Maar met interesse in ons kind en kleine aanpassingen aan het ontwerp zou dit dure maatwerk-hulpmiddel een waar feestje zijn.

DankMAARheid!

